

ŠESTI PEČAT

Branko Cestnik

Roman

Branko Cestnik
ŠESTI PEČAT

Branko Cestnik
ŠESTI PEČAT
Roman

© Celjska Mohorjeva družba, 2022
Vse pravice pridržane.

Motiv na naslovnici: Rimskodobni relief služabnika s stilusom in poliptihom, vgrajen na pročelje cerkve sv. Lovrenca na Stranicah pri Zrečah. Fotografija: Branko Cestnik.

Knjižno delo je izšlo v okviru knjižnega programa,
ki ga sofinancira
JAK JAVNA
AGENCIJA ZA
KNJIGO RS

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-311.6

CESTNIK, Branko

Šesti pečat : roman / Branko Cestnik ; [izdelava zemljevidov Branko Cestnik ; svetopisemsko besedilo avtorjeva priredba odlomkov iz Dalmatinove Biblije]. - Celje : Celjska Mohorjeva družba : Društvo Mohorjeva družba, 2022

ISBN 978-961-278-585-7
COBISS.SI-ID 105346051

ŠESTI PEČAT

Branko Cestnik

Roman

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA
— Prva slovenska založba —

NEC REQUIRENDUS EST ORDO IN APOCALYPSI,
SED INTELLECTUS REQUIRENDUS.

*V Razodetju ne smemo iskati zaporedja,
ampak je treba iskati pomen.*

Viktorin Ptujski

KARITA

Karita s K

KONEC BEGUNSKIH DNI

AGER POETOVIONENSIS VESPERTINUS
ANNO MXXXVII AUC ANTE DIEM III IDUS OCTOBRES
Dravsko polje, Starše, 13. oktobra 284

Včeraj je resno deževalo, poljska pot čez ravninski zahodni ager je zato mestoma blatna, mestoma ugrezajoča. Vendar so mlakuže ter žlobudrasti skupki prsti in kamenčkov vpregi bolj v okras in igro kot v oviro. Lisasta konja oddajata zdrave dihljaje in korajžno vlečeta dvoosni voz za prevoz poljščin na večje razdalje. Štiri ženske iz Sibidenove hiše, teta in tri nečakinje, ki sedijo po obeh stranicah, so dobre volje. Razen njih in nekaj kosov prtljage ni na vozu ničesar. Ograda je spuščena, noge bingljajo, lasje niso stisnjeni pod rute, premikanje je užitek.

Najstarejši med dekleti je ime Karita. Je urejena trinajstletnica ravnih rjavih las, prej kratkih kot dolgih, česanih za ušesa in nazaj, s prečko na sredini. Njen obraz je svetel in širok, spodnjo ustnico ji krasi majhno materino znamenje. Rjave oči ne izstopajo, ne vpijajo na široko vsega, kar je vidnega, a so odzivne in bistre. Ko pocuka teto za rokav in zaprosi, ali sme sedeti na klopci poleg voznika, ki so ga najele za selitev, ni težav – sme.

Možu sivih las in izkušenega obraza je družba všeč. Prisedla meščanka ni nerodna in vase zaprta, tudi ne reglja, govori vljudno, rada vpraša, rada posluša.

Ko ji začne razlagati o cestah in konjih in o tem, da poklic prevoznika živil ni tako dolgočasen, ko bi se komu zdelo, se Karita zaziblje v svoj svet. Roke in telo namesti tako, da bi ujela karseda

pihljajev in sapic. Sonca je dovolj, vetra se ji zahoče. Najraje bi vstala, pognala konjiče, se razprla kot jadro, radostno bi plula skozi ager. Kajti poljana in gozd sta svobodna, brez nevarnosti, konec je begunskih dni. Da, prišla je ta srečna ura, s teto in sestricama se vračajo domov. Vsi iz današnje potovalne skupnosti, ljudje in živali, se sproščeno ozirajo proti vzhodu, kjer je Petoviona, njihov cilj.

Minulo poletje bi Kariti moglo odvzeti vse, skoraj vse. Njenega očeta in njen dom najprej. To bi bil črn prepad, bolečina brez vrha in dna. Moglo bi ji vzeti ulične prijateljice, sicer večinoma poganke. Nikoli več se ne bi ponovilo dekliško pohajkovanje do foruma, do Drave, do amfiteatra, lovjenje med stebrišči, pohod na bližnji mestni grič, k razgledišču, ki je med grobovi. Nikoli več ne bi bilo spusta onstran griča po dolge požirke bistre vode, ki priteče po akvaduktu s severnih hribčkov. Vse to bi Kariti odžrli barbari, smrdljivi hrusti iz plemena Kvadov.

Kakor marsikatera hiša v Petovioni je tudi Sibidenova konec maja svoj ženski del poslala v begunstvo. Bog, ki je slava ponižnih in sreča pravičnih, je storil, da Kariti s teto Severino in sestricama ni bilo treba daleč v stran, le petnajst milj. Preselile so se pod veliko zeleno goro, v vasico Fulturo, k družini, ki se ukvarja s sadjarstvom. Begunstvo ni trajalo dolgo, ni se namenilo škodovati s prezirom domačinov, nikogar ni pahnilo v lakoto in mraz. Na gostoljubni kmetiji so bili pribežnic veseli, v njihov arboret so prinesle pridne roke, uporabne tudi v kuhinji in hlevih. Stari gospodar je namreč pešal, mladi pa se še ni vrnil iz daljne Sirije, kjer je, kot še kdo iz teh krajev, služil v I. legiji Ilirski.

Še je bil dober naš Bog. Hudobni hrusti iz plemena Kvadov, ki so se Petovioni približali na dvajset milj, verjetno še manj, naposled po koloniji ob Dravi niso udarili. Ženske iz Sibidenove hiše se zato imajo h komu in kam vračati.

V tej zlati uri, ko bi se Karita sredi svobodnih gozdov in poljan rada razprla kot jadro, se njeno mlado srce napolnjuje s spoznanjem, da je vsako begunstvo nesreča in da nikoli nikomur, niti svojemu

sovražniku, ne sme privoščiti, da bi ostal brez doma, vržen v plen tujine in divjine. Kajti četudi je begunstvo blago, kakršno je bilo njihovo, je tesnobno. Kraljica begunskih dni je negotovost, vedno smo na meji nečesa hujšega. Ona, sestri in teta so živele na tujem dvorišču pod vznožjem planine Perkunije, sprašujoč se vsak dan: nam bo pred hudoželjno germansko nakazo kmalu bežati v temni hrib? Bomo morale v Staro mesto, ki je gradišče iz prhke prsti, s črno mlako v svoji sredi? Nam bo bežati višje gor? V komaj prehodne gozdove, med volkove in ostrokljune ptice, ki s tja zatavanih bitij cufajo meso?

Okolica potujočim ponuja najprej več poljan kot gozda, nato zgolj in samo pisan gozd, nato neko puščo, bliže Dravi njivo pri njivi.

Bliže Dravi, bliže domači hiši. Karita sploh ne dvomi, kaj bo storila najprej, ko pride domov, kaj takoj zatem. Najprej bo objela očeta Eksuperata, privila in stisnila bo k sebi junaka svoje duše in branitelja mesta pred Kvadi. Nato se bo privila k dobremu Filodespotu, ki je bil dolga leta suženj Sibidenovih. Ob tisti enkratni priložnosti, ko mu je oče ponudil stan osvobodencev, ni hotel na svoje. Zanj da je svoboda biti z najdražjimi, je rekel. Oče ga je vseeno osvobodil. Filodespot je ostal pri hiši in delal, kar je delal prej, le *servus* ga niso več klicali, temveč *frater*, brat oziroma dobri stari brat.

Oče in dobri stari brat bosta danes prva. Zatem bosta s teto Severino obiskali dva grobova, bratčevega in mamičinega. Ulične prijateljice, tiste, ki so se že vrnile domov, pridejo na vrsto jutri.

*

Karitin oče Eksuperat je zdrava veja Sibidenovega vojaškega in sirarskega rodu. Vendar v mestu ob Dravi ne slovi kot vojak in sirar. Izvrsten pisar je, prepisovalec, knjižničar, računar, sodelavec mestne uprave, sijajen načrtovalec cest z jarki in odtoki. Petoviona mu je te dni hvaležna. Med kvadsko nevarnostjo je spodbudil veljake k zamisli, da se Obrtne četrti, najvzhodnejše, ne bo dalo braniti in

da bi bilo najbolje zgraditi obrambni nasip ob potoku Opidul, ki ni daleč od foruma. Pred njegovim spustom k Dravi pa je ta isti potok treba zaježiti in tako vsej strugi dvigniti gladino. On sam je izdelal načrte za jez in nasip.

Oče je skrben in gospodaren, zna s sesterci in denarji. Sibidenovo vilo, ki leži v srcu Petovione, je povečal in ji dogradil dvonadstropni stolpič, zgradbo z obokanimi stropi in kovanimi protipožarnimi vrati, edino tako v mestu. V pritličju je uredil trgovinico z lesenimi in kovinskimi stilusi, gosjimi peresi, različno kakovostnimi črnili, papirusi v pravokotnih listih, papirusi v zvitkih, z dragimi in tudi manj dragimi pergamenti, voski, tablicami, vezicami, pivniki, ploščki, s katerimi se najhitreje ustvari *tabula rasa*, pa s peresnicami, celo slonokoščeni, z vsem skratka, kar spada v nabor pisarskih potrebščin. V prvo nadstropje stolpiča je vgradil police, nanje naložil knjige. V najvišje in najsvetlejše nadstropje je namestil prav lično prepisovalnico, v kateri je prostora za tri ali štiri kopiste.

Soseska na Karito gleda kot na Eksuperatovo prvorojenko. Karita predobro ve in kdaj tudi odločno pove, da to ni. Prvi je bil deček, živel je uro in pol.

Eksuperatova mlada žena Leta ga je rodila neke julijske noči v zadnjem letu cesarja Klavdija Gotskega. Ko je malo bitjece izdihnilo, mu je oče dal ime, kot da je živo – *Spectatus*, kar pomeni Ugledan. Mrtvega je prislonil k vročični porodnici, Leta ga je poljubila in zatulila. V tuležu je zaprosila za lastno smrt, le da bi novorojeno oživel, potegnilo vase zrak kot judejski Lazar in odprlo oči. Zaman. Novorojeno je ostalo mrtvo. Oče je vzel tri žeblje in svežo rjuho, zavil majceno trupelce ter zapustil rodni prostor. Lastnoročno in sam je odnesel mrlička na vzhod Petovione ter ga s tam najdeno lopato pokopal v stari grob ženinih prednikov Vaberijevih. Nagrobnik nad pokojnim Spektatom je moledoval podzemne bogove Mane in slikal junaka, ki s konja s sulico ubija divjega prašiča. Drobenci mrlič je ničevim Manom v brk v svoji

prosojni ročici stiskal tri žeblje, Kristusov spomin, neprelomljivo obljubo vstajenja od mrtvih.

Danes proti večeru bo Karita s teto Severino obiskala Spektatov grob. Pogovorili se bosta z uro in pol Ugledanim ter se sploh spomnili Sibidenovega rodbinskega koreninja.

Karita je torej Eksuperatova drugorojenka. Rojena je bila leto dni za Spektatom.

Dve leti za Karito je na svet prišla tretjerojenka. V domačo hišo je priveslala z živahnimi očmi in gibčnimi rokami, svetlorjavkasta in kodrasta v glavo. Mati Leta, ki je bila črnolaska, je narekovala, naj ji bo ime Lucida, kar pomeni Svetleča, polna sija. Taka je Lucida danes, ko jih šteje enajst. Ne toliko po svetlopoltem obrazu, ki je žabast, če je slabe volje, in ne po laseh, ki štrlijo na vse strani, spominjajoč tako na zlate žarke kot na razmetano slamo, marveč je polna sija po pameti. Karita je ponosna, da ima njena sestra to, kar ima njun oče – dar umnosti in pišoče roke. Med begunstvom v Fulturi se je ta neustavljiva požeruhinja znanja od neke frigijske sužnje začela učiti celo grščine.

Tretja Sibidenovka je prišla na svet pred petimi leti. Črnolasa Leta je končno rodila črnolasko. Toda ta do konca črnikasta ni bila. Po očetu Eksuperatu jo je obiskala sinjina, v zemeljsko luč je pogledala s sivkastomodrimi očmi. Poganski sosedje, nori na vedeževanje, so ob njenem rojstvu nakladali: Ah, črni lasje in modre oči! Ah, nenavadno in krasno skladje! Če tooo ni znamenje! To dete bo že s pogledom kljubovalo ugrizom kač.

Oče ni maral za vedeževanje in take reči. Detecu je dal ime Serena, kar pomeni Spokojna, Umirjena. Razlagal je, da zato, ker je on sam spokojen, saj njega in Petoviono prežemajo dobri občutki. Posel cveti, prometnice so zasičene z vozovi, Petovionci iz Drave z velikim dobičkom izcejajo zlato, miši na poljih ni, njegov brat, ki je kmet, znova uspešno uveljavlja Sibidenov sir in čebulo. Poleg tega deset let ni kuge, petdeset let je od zadnjih velikih poplav, cesar in senat kristjanov že dvajset let ne mečeta zverem.

Resnica resnice je bila nekoliko drugačna. Karita je pri svojih letih, ki niso bila ne otroška ne odrasla, mogla zgolj skozi kopreno slutiti, kako je oče Eksuperat v Serenino ime vgradil globlje stanje svoje duše. Bil je namreč pomirjen sam s sabo, spravljen z Bogom, *homo serenissimus*. Uro in pol živeči Spektat, največja luknja sredi njegove duše, je dobil tri krepke sestre. Eksuperatu in Leti je nekaj velelo, naj bo vsaka od treh neponovljiva, nobena naj ne bo mimobežna. Karita, Lucida in Serena naj pustijo sled. Nič zato, če v naslednjih letih Sibidenova zakonca ne dobita moškega potomstva.

V tistem času se je k Sibidenovim preselila Letina starejša sestra Severina. Za razliko od Lete je bila nižja po postavi, kratkih rdečkastih las, spredaj in zadaj porezanih v ravno črto, za nameček oglatega obraza in koščenen rok. Premikala se je hitro, povsod je videla delo, od sebe in drugih je zahtevala natančnost. Brez rute in če se ji tu in tam ne bi zgodil lep ženski nasmeh z bleščeče zdravimi zobmi, bi jo kdo mogel imeti za moškega. Severini se ni nikoli dogajalo, kakor je v ženski navadi, verjetno je bila neplodna. Sprijaznila se je bila, da bo ostala vse življenje sama in brez otrok. Še to: ljubkosti na njej bi bilo več, če bi bila počasnejša na jeziku. Ni bila opravičljiva, daleč od tega. A bila je odrezava in zelo neposredna.

Ko je teta Severina prišla v hišo, je oče Eksuperat osvobodil dve sužnji, ki so ju imeli dotlej. Hotel je dati svobodo tudi tretjemu, dobremu Filodespotu, vendar, kot že povedano, je ta potarnal, da jih šteje preko petdeset, da nima kam in bi rad ostal do smrti, kjer je, med njemu ljubimi ljudmi.

Če bi oče vedel, da ga kmalu čaka Jobova tegoba, bi Sereni ne dal imena Serena, dal bi ji ime Melanija, Črna, Nočna. Nekaj mesecev zatem, ko je rodila zadnjo hčer, je namreč sladka žena in mati Leta odšla k sinčku Spektatu. Umrla je v slogu Vaberijevih. Kar na lepem, ko je pregledovala s tržnice prineseno zelenjavo, je nehalo biti njeno plemenito srce.

Luknja v duši, ki jo je oče Eksuperat imel za zakrpano, se je sunkoma odprla. Vse svetleče stvari in trenutke je pokrila noč, pod njegovimi nogami je zazijalo brezno.

Svojo drago ženo je hotel pokopati v Vaberijev grob, za katerega je po izumrtju zadnjega moškega člana te rodbine tako ali tako skrbel. Želel jo je položiti v poganski grob k prvorojenčku. S tremi žebli v mrzlih belih rokah bi Leta v neverniškem podzemlju pričala o Kristusovem vstajenju. Prijatelji kristjani so ga mukoma pregovorili, naj za svojo ženo vendarle izkoplje grob na sveti njivi. Za grob, ki bi bil postavljen med krščanske grobove, je z nepopustljivo načelnostjo navijala tudi pokojničina sestra Severina. Karitina mati Leta je bila tako prva od Sibidenovih, ki so jih pokopali na petovionskem Cemeteriju svetih.

Danes tik pred sončim zahodom bo Karita s teto Severino obiskala njeno gomilo. Solze bodo potrkale na štiri leta staro rušo, da bo Orfej, čigar pomnik stoji tam blizu, zardel. Kajti Orfejeve citre v podzemlju ne storijo, kar stori molitev kristjana. Evridika ne pride do dnevne svetlobe, judejski Lazar pride.

*

Prispejo na boljšo cesto in v bližino Drave, od koder se k reki in v njeno razvejano strugo spuščajo potke in kolovozi. Tu se v rečnem in obrečnem pesku pač najde zlato. Nad izkopi in izpiranji bdi država. Kar nekaj sužnjev in kaznjencev je vpreženih v to delo. Tudi kaznjenk ne manjka. Na drugi strani Drave leži kazenski ginecej Trdi kamen, žensko delovno taborišče, nadvse grozen kraj. Karita niti misliti ne upa, da kaj takega obstaja.

Potnice vedo, da je od tod do Petovione le še šest milj udobne ceste. Še bodo uživale v vožnji na ta krasen jesenski dan, čez dve uri jim bo podarjen blagoslovljen sadež povratka.

V tistem hipu iz obcestnega grmovja planejo oboroženi možje. Dva primeta lisasta konjiča, trije obkolijo voznika in potnice.

Šesti mož je v tuniki in plašču, ni stražnik ali vojak, lepo je obrit, lepo počesan. Verjetno je kak višji pisar, če ne kar strogi prestrogi petovionski cenzor.

Na vozu ostanejo mirni, le Severina in Karita si s hitrimi kret-njami pokrijeta lase. Slišali so o zasedah stražnikov v tem delu agra. Predstavniki mestnega redarstva jih bodo izprašali: Kdo ste? Od kod in kam potujete? Ste slučajno v Dravi iskali zlato? Ste dvigovali prodnike in sejali pesek? Ali božansko kovino morda tihotapite? Se zavedate, da je to strogo prepovedano in da vam obsodba na prisilno delo ne uide, če najdemo eno samo luskinico zlata? Bolje, da nam zlata zrna in luskinine takoj izročite, boste vsaj deležni milejše kazni. Ste razumeli?

Povedal in povedale bodo svoja imena, namen potovanja, odkimaval in odkimavale bodo. Stražniki bodo dojeli, da je na vozu del ugledne meščanske družine, morda bodo pogledali v kakšno torbo ali culo. Na koncu se bodo opravičili za nevšečnost. Udobna cesta bo za vprego in potnike spet prosta, Petoviona, sladki cilj, bo na dosegu roke.

Zakaj bi šlo gladko, če jih lahko prestrašijo? Stražniki voznika odvedejo v grmovje, tam ga slečejo, do potankosti pregledajo vsak pedenj njegovih oblačil, tudi v usta in pod pazduhe. Še v zadnjo luknjo mu pokukajo, če ni tja noter spravil kakšne tanke vrečice z zlatom. Vmes ga nahrulijo, češ sumljiv tič si, hudo sumljiv.

Ta čas višji pisar oziroma cenzor pristopi h Kariti, ki ostaja na prednji klopi. Poznavalsko in vljudno vpraša: »Dekle, kako se piše tvoje ime? S C ali s K?«

Karita otrpne. Celo večnost se ji zdi, da izdeluje in podaja kratek odgovor.

»S K,« reče.

»Karita s K? Redko je tako ime med Latinci, vendar krasno.« Pisar ali cenzor ali kaj že je, si popravi lase nad čelom in zaupno doda: »Če bom kdaj imel hčer, ji bom dal točno tako ime.« Že se obrne k teti: »Opravičujem se za nevšečnost, gospa Severina. Vsem skupaj želim srečno pot.«

Ko krenejo in so dva lučaja od zasede, voznik grozno zakolne. Grdih besed nabruha, kot da je poklicni avriga. Iz njega kar grmi. Saj da si ne zaslužijo drugega, prašiči redarski, kot kletev. V zadnjo luknjo so ga pogledali, v zadnjo luknjo, prašiči grdi kruljavi! Naj jih demoni zvlečejo v brezno! Naj jim zli duh Drave stori, da jim bo zaživa začelo gniti črevesje!

Trinajstletna Karita in enajstletna Lucida si sami pokrijeta ušesa, petletni Sereni jih urno začepi teta Severina.

Avrigova sovoznica uspešno tišči svoje dlani na ušesa in v umetni tišini, ki jo ustvari, znova sliši vprašanje: s C ali s K?

Zanimivo, res, Karita s K je njeno ime. Nobeno deklet v Petovionu nima takšnega. Pri trinajstih jo mika raziskati ta črkovni pojav. Črka K, kot je maloprej opozoril negodni gospod cenzor, je pri Latincih redka. Od kod se je torej vzela, da načeluje njenemu imenu? Če so ji starši hoteli dati ime Negujoča Ljubezen in Pozorna Nega, kot navdahnjeno trdi oče, bi jo imenovali s C kot *Caritas*. Odščipneš S, dobiš *Carita*. Hm ... mogoče so s K hoteli opozoriti na nekaj grškega. Pri Grkih je črka K kot plevla. In grška je sragica krvi v Karitinih žilah, ki jo ima po praprababici Ifigeneji.

Slednja v rodbinskem spominu slovi kot tista, po kateri so Sibidenovi že dobrih sedemdeset let kristjani. Ifigeneja je bila hči prvega petovionskega kristjana Heliodorja, ki je bil trgovec s svilo, ter rodna sestra prve panonske diakonise Tiane. Poročila se je s poganom Marcijem, ki je bil sin stotnika Sibidena Leontida, prav tako pogana, in sirarke Luteje, Izidine častilke. Ob dnevu, ki ga je določil Bog, je razstrupila malikovalsko Sibidenovo kri in vanjo spustila Kristusovo zdravilo – vodo svetega krsta.

Kar koli poleg rodbinskega imena jo povezuje s slavno prednico, četudi mala drobna črka K, je Kariti v čast.

KAZALO

KARITA • 7

- I Karita s K • 9
 - Konec begunskih dni • 9
 - Satan z zahoda, barbar z vzhoda • 18
- II Oraklji na Golobjem trgu • 22
- III Evine • 36
- IV Zelje, gnoza, zle sanje • 40
- V Velika Želja • 47
- VI K Varcijanom • 59
 - Kratka zgodovina nekega plemena • 59
 - Karitina poroka • 65
- VII Na pogrebu prerokinje Feste • 69
 - Bela, črna, rdeča • 69
 - Krščansko gradbeništvo je bedaštvo • 71
 - Kratka zgodovina nekega pokopališča • 73
 - Druga stran sveta • 76

JANTUMAR • 81

- VIII V Ozoviji pri Durostorju • 82
 - Služba in družina • 82
 - Vrnitev • 84
- IX Ples na ledenem veletoku • 88
- X Zadnja naloga Neslišne • 94
- XI Slava Rima • 103
 - Uporabljeni • 103
 - Honesta missio* • 105
 - Domala vse o krčmarici Heleni • 109
- XII Jedec duš • 113

KLAVDIJ • 117

- XIII Jaz Metulj, ti Klavdij • 118
 - V začetku je bila rokoborba • 118
 - Smrt, ki ga je rodila • 120
 - Pijanec, ki mu je dal ime • 125
 - Prijatelj, ki mu je zgradil brv • 127
- XIV Gospa v črnem • 130
- XV Dogodek v Naisu • 134
- XVI Rojstvo evnuha • 141

- Na jaziškem limesu • 141
Človek višje vrste • 145
Žrtvovanje na zvezdnem kamnu • 148
- XVII** Fortuna, Mars in smrt sibile • 152
- XVIII** Svetoskrunstvo v Antiohiji • 161
Nadnaravna motnja • 162
Slinar • 169
- XIX** Močan vonj lipe • 173

SERENA • 179

- XX** Šesti pečat • 180
- XXI** Sinodalna preiskovanka • 188
Synodus seniorum ecclesiae poetovionensis • 188
O mejah provinc • 191
O kristjanu in meču • 192
O prazniku gospodovega rojstva • 194
O ženskem oblačenju • 196
O nadvse nevarnem vencu • 197
O gospeh sestrah • 203
- XXII** Dopolnjeno je • 207

DIOKLECIJAN • 211

- XXIII** Apolonov molk • 212
- XXIV** Prvi edikt in nikomedijski ognji • 226
Požig krščanske dvorane • 226
Razglas in prva usmrtitev • 228
- XXV** Po zažigu cesarske palače • 232
Zublji ognja, zublji govoric • 232
Kubikularij Peter • 235
Presnete ženske! • 236
Apolonova bleščica • 240

MESOR • 243

- XXVI** Tri naloge • 244
- XXVII** Drugi edikt in bebavi Petovionci • 254
- XXVIII** Zaslišanje v kamnolomu • 268
- XXIX** Preiskava keltske vasi • 280
Gumno s HiRo • 280
Ignipotens impotens • 285
- XXX** Zaslišanje pri cestni postaji • 290
Črka E • 290

- Rdečina in pozlačenost • 294
 Streljanje pred jamo • 298
XXXI Prijetje in privedba • 304
 Raženj • 304
 Starček in njegovo skrivališče • 308
 Kdor ne pljune, je tepen • 313

VIKTORIN • 317

- XXXII** Od skrivališča do skrivališča • 318
XXXIII Pokorščina • 324
XXXIV Prišla je ura • 332
 Štiriindvajset • 332
 Prezbiter in lektorka • 336
 Samoizročitev • 338
XXXV Pacifikatorjev konjiček • 341
XXXVI Dobri Bog, tukaj Viktorin • 346
XXXVII Most, čezte ne pridem • 356

LUCIDA • 361

- XXXVIII** Vik-to-ri-no-va-kri • 362
XXXIX Tretji edikt in razodetje popisovalca • 381
 XL Dogovor v mitreju • 397
 XLI Prvi cvet • 403
 XLII Četrti edikt in premaknitev svečnika • 407
 Krvava pomlad • 407
 Razkropitev • 409
 Lektor iz Naisa • 410
XLIII Leon in Aleksander • 417
XLIV Pregarjanje na vrhuncu • 426
XLV V amfiteatru • 434
 Ona posvečena, on rezan • 434
 Klavdij, kdo si? • 438
XLVI Kazenski ginecej • 447
XLVII Sedmo nebo • 460

IZRAZI, IMENA, KRAJI • 465

ARHEOLOŠKE, LITERARNE IN ZGODOVINSKE REFERENCE • 476

ČASOVNICA ZGODOVINSKIH DOGODKOV • 507

ZGODOVINSKE OSEBE • 512

GLAVNI VIRI IN PRIPOMOČKI • 517